

PORAŽ SI SE ŠKOLOU

Lucie Michálková

Copyright © 2015 Lucie Michálková

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2015

1. vydání © Lukáš Vik, 2015

ISBN ePub formátu: 978-80-87749-89-0 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-87749-90-6 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-87749-91-3 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

Úvod

ŠKOLA. To je pro tebe to nejhorší slovo na světě. Nikdo z příbuzných nebo známých si neodpustí tu známou ohranou a pro tebe trapnou otázku – „Tak jak to jde ve škole?“ Na tuto otázku se ti nechce už ani odpovídat. Myslíš si, že všude jinde by ti bylo líp a že na světě jsou lepší a zábavnější věci. Že ti mluvím z duše? Také jsem na tom byla stejně do té doby, než jsem pochopila, že je něco mnohem lepšího než se vzpírat a bojovat proti škole a učení. To něco je jakýsi „tichý plán na školu“, který jsem ti sepsala do této knihy. Nechci tě učit bojovat a vzpírat se proti škole, ale nabízím ti možná, reálná a snadná řešení jak si to ve škole a v učení usnadnit. Probereme spolu všechno, co do školy patří a jak se s tím vypořádat. Bude jen na tobě, do jaké míry mě má kniha osloví a třeba i inspiruje. Můžeš použít třeba jen jednu radu a uvidíš, že se něco změní, protože i malé změny znamenají velký úspěch.

Proč nás škola tak nebaví?!

Největší problém, proč tě škola tak nebaví je, že vidíš učitele jako nějaké „nepřátelské marťany“, co rádi dávají úkoly, pětky nebo poznámky a učení jako něco zbytečného a nudného. Co když ti povím jedno velké tajemství – všechno závisí jen na tobě, všechno začíná u tebe. Že nevěříš? Přečti si tuto knihu a mnohé pochopíš. Jsem velice vnímavý a všímavý člověk a nabízím ti své rady, jak tě vidí učitel, nabízím ti školu z pohledu učitele tak, jak jsem pochopila já, jak to všechno vidí učitelé...

Další důvody proč nás škola tak nebaví:

- neumíme si znalosti spolu propojit jako celek
- nechceme se učit odříkávat teorii
- nerozumíme plně výkladu
- neumíme si to představit
- nechceme se učit odříkávat fráze
- nemáme zájem učitele poslouchat
- nechceme se učit odříkávat nazpaměť něco, čemu nerozumíme
- neumíme se dlouho soustředit
- máme nedostatek vůle a motivace
- nechceme se učit, proto říkáme, že neumíme nebo nedokážeme

Jsou ale i věci, které nás ve škole stresují...

Co žáky stresuje:

- četba vlastního díla jako například slohové práce nahlas a před celou třídou
- čas – začneš sledovat hodiny, vypadne ti z hlavy to, co ses naučil(a), než se rozvzpomeneš, tak čas vyprší a je čas odevzdávat
- obsáhlost – dostaneš test na stůl a divíš se kolik má bodů a jestli to všechno stihneš udělat a tím ztrácíš čas
- hodnocení – jestli obsah testů postačí například na čtyřku – o hodnocení se nestarej – zaměř se na výsledek – snaž se toho co nejvíce napsat
- chichotání spolužáků při tvém zkoušení – začneš si jich všímat a hlavou ti běží myšlenky, zda-li se nasmějí něčemu na tobě
- pokud ti při zkoušení učitel již dvakrát zopakoval otázku, ty stále nevíš a on například nervózně bouchá prsty do stolu
- pokud při testu učitel chodí po třídě a za zády kouká žákům do toho, co již napsali
- samotné zkoušení před tabulí – pro někoho je to velmi stresující. V životě se ti ale tato zkušenost

může hodně hodit. Postupem času z tebe nervozita opadá. Hlavní je si trochu věřit

- pokud si nás učitel kvůli něčemu pamatuje a naše jméno řekne snad třicetkrát v hodině
- pokud nás učitel dává stále za špatný příklad
- nevěříme si a bojíme se mluvit – je to jako postavená zeď před tebou, jako když nevěříš, že to co říkáš, je pravda

Možná si říkáš, že nemáš žádný důvod se ve škole zlepšit. Já ti jich přeci jen pár nabídnu:

- co třeba kapesné od rodičů či prarodičů za dobré známky
- úcta, obdiv, rodičů a výhody (koupíš ti něco za dobré známky)
- šance dostat se na lepší školy (některé střední školy berou uchazeče na základě průměru)
- učitelé tě najednou začnou brát a vidět jinak – lépe a můžeš mít u nich i spoustu výhod

Pokud ti tohle nestačí, udělej to pro sebe. Jedna z nejhezčích a nejúžasnějších věcí na světě je mít dobrý pocit ze sebe, z toho, že něco dělám, že něco dokážu, zvládnou, dokážu se vypracovat...

Startovní rady na úvod

1) Nejdůležitější rada, kterou ti můžu už na začátku dát je, že se musíš naučit prodat to, co se naučíš, s čím máš zkušenosti... nesmíš si to nechat pro sebe.

2) Další velmi cennou radou je to, že nikdy na sobě nenech znát, že tě škola nebaví nebo že nemáš rád nějakého učitele či jeho předmět. Nikdy nebojuj proti škole nebo učiteli, nikdy neusni na vavřínech, ale naopak ukazuj i tu sebemenší snahu.

3) Některé předměty spolu úzce souvisí a toho můžeš využít. Například dějepis souvisí s češtinou-literaturou. Co si zapamatuješ v jednom předmětu se dá použít ve druhém.

4) Nikdy si nezhoršuj sám situace svým negativním postojem, že na něco nemáš nebo že je něco k ničemu – problém přijmi a postav se mu čelem, to znamená hleděj řešení.

5) Nikdy se nevzdávej možnosti studovat – čas utíká rychle a budeš mít spoustu důvodů proč se do školy nechtít zpátky vrátit. Vybojuj si svoji pozici ve škole u učitele a udrž si ji.

6) Nauč se spoléhat se sám na sebe, ne na taháky nebo nápovědy od spolužáků.

7) Na každý problém existuje řešení, i když ho třeba z počátku nevidíme – řešením pro tebe může být i to, že si přečteš mou knihu.

Zde se nabízí otázka, jak a proč vlastně tato kniha vznikla. Odpověď je jednoduchá. Jako žák jsem patřila mezi nejlepší žáky ve třídě a přitom mi učení nezabíralo moc času. Že to není možné?

Ale je. Již odmala mám velmi dobrý odhad na lidi, jsem takový tichý, nenápadný typ člověka. Věci pozoruji, zkoumám a jako student jsem tohoto intuitivně využívala, na což jsem přišla ale až v pozdějším věku. Nikdy jsem neztrácela čas nadáváním na školu a učitele. Místo toho jsem věnovala svůj čas a energii pozorováním, jak se učitele chovají, lépe řečeno, co po nás tedy vlastně chtějí a co na ně platí a jak se před nimi blýsknout za minimum námahy. Jak jsem již řekla, nikdy mi vlastně nedošlo, že jsem něco takového používala. Vlastně až donedávna, kdy přišla otázka na téma škola a jak vzpomínám na svá školní léta. Mně škola nikdy nevadila, vzpomínám na ni ráda i známky

jsem měla slušné. A jak jsi to dělala? Zeptali se mě ostatní. Takhle otázka mě přesně dovedla k tomu, že můžu možná někomu pomoci pochopit školu a učitele, protože jsem si všimla spousty věcí, které ve svém věku možná vnímáš jinak než já teď s odstupem času.

Tuto knihu píšu s velikým nadšením a nadějí, že se stane nápomocná. Snažila jsem se být vyčerpávající, abych nic nevynechala a zároveň se snažím psát tak, aby vše bylo jasné, poučné, a jednoznačně pochopitelné. Bylo pro mě velkým potěšením vzpomínat na svá školní léta. Radím ti, udělej si čas a určitě si ji přečti celou, protože tak jediné pochopíš knihu jako celek. Přeji hezké, příjemné a užitečné čtení. Dovoluji si ti tykat, neboť je tato kniha napsaná v přátelském duchu a tykání mi samo o sobě přijde přátelštější, osobnější, bližší. Určitě si všimneš, že tato kniha nemá obsah. Je rozdělena jen na tři kapitoly. Je to mé účelné rozhodnutí, aby sis knihu přečetl(a) celou a vzal(a) si z ní co nejvíc poznatků.

Nechť ti tato kniha je přítelem, pomocníkem i rádcem. Hodně štěstí ve škole i v životě.